

Lời Tỏ Tình Đêm Giáng Sinh

Contents

Lời Tỏ Tình Đêm Giáng Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5

Lời Tỏ Tình Đêm Giáng Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, 1×1, hơi ngược, HE. Biên tập: Tiểu Hi Hi Lần đầu tiên nhìn thấy anh là một ngày trước lễ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-to-tinh-dem-giang-sinh>

1. Chương 1

Lần đầu tiên nhìn thấy anh là một ngày trước lễ giáng sinh năm 2000, lúc đó tôi 17 tuổi, vừa mới du học ở Sydney được một năm.

Về anh, tôi từ lâu đã nghe nói đến, anh là đồng sự của Tiểu Bác, làm bellboy ở trước cửa lầu một của công ty, trước khi chuyển ra khỏi nhà Tiểu Bác tôi vẫn nghe cô ấy nói đến chuyện của anh.

Đồng tính luyến ái! Lúc Tiểu Bác nói ra danh từ này lần đầu tiên, tôi bị dọa đến gần như hít thở không thông.

Loại chuyện đại nghịch bất đạo ở Trung Quốc này lại rất bình thường ở Sydney, bình thường người đến thuê phòng của chủ nhà hiện tại của tôi có một nửa là đồng tính luyến ái, bình thường hàng năm ở Sydney đều có cuộc diễu hành lớn của đồng tính luyến ái. Mặc dù cả Australia không đồng tình với đồng tính luyến ái có rất nhiều người, thì ở thành phố Sydney này vẫn có ý chí vô cùng kiên định — đồng tính luyến ái không thể kết hôn, nhưng sau khi ở chung với nhau một thời gian sẽ được hưởng thụ đãi ngộ như các cặp đôi bình thường.

(Ở Australia việc vợ chồng không muốn kết hôn lựa chọn việc ở chung rất phổ biến, chính phủ cũng chấp nhận loại quan hệ này, như vậy đồng tính luyến ái ở chung cũng được hưởng đãi ngộ giống như người khác phái ở chung.)

Ngồi trên sofa ở lầu một của công ty Tiểu Bác, tôi yên lặng nhìn chăm chú vào anh — hình tượng đồng tính luyến ái đầy đủ nhất ở trong đầu tôi. Anh có mái tóc cắt ngắn, rất nhanh nhẹn mang theo nụ cười nhận điện thoại, phá vỡ định kiến về đồng tính luyến ái trong lòng tôi. Ngày đó anh mặc một chiếc áo sơ mi

màu đen ngắn tay, quần bò, (cuối tuần cùng hôm trước nghỉ lễ có thể mặc theo sở thích, đây là lệ thường của công ty Tiểu Bác.) cơ thể lộ ra bên ngoài rất rắn chắc, rõ ràng đã có rèn luyện, tuy rằng khuôn mặt có vẻ thanh tú, nhưng không hề có một chút cảm giác nữ tính, so với đáng người có vẻ gầy yếu như tôi cũng có vị đàn ông.

Tôi cứ ngắm anh như vậy, ngắm đến tận lúc tan tầm, Tiểu Bác làm trợ lý quản lý, so với những người khác muộn hơn mười phút mới tan tầm. Tôi có chút mất mát nhìn anh thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài cửa, hôn môi với một người đàn ông cũng rất đẹp trai đến đón anh, cùng nhau đi về phía ga ra.

Người kia là bạn trai anh, tôi có nghe Tiểu Bác nói qua, thực tế nhìn thấy vẫn không thể không cảm thán độ xứng đôi của hai người, trong lòng dâng lên hâm mộ vô tận. Đúng vậy, hâm mộ, bởi vì tôi cũng là một thành viên trong cái vòng luẩn quẩn kia.

Lúc phát hiện tính hướng của mình khác với mọi người là ở sơ trung, nam hài tử khi đó không lớn không nhỏ, đối với tình dục có một loại khát khao khó hiểu. Có một lần tôi bị mấy đứa bạn thân kéo đi cùng xem AV, lại hoảng sợ phát hiện bản thân không hề có một chút xúc động, nhớ tới trước đây nhìn thấy hành động cơ thể của hai diễn viên nam trong băng, tôi luống cuống.

May mắn là tôi luôn luôn lý trí, sau vài ngày bối rối liền tỉnh táo lại, đi tham khảo tài liệu có liên quan, đã có thể hiểu được tình huống của bản thân — đồng tính luyến ái.

Đây là bí mật vĩnh viễn không thể nói cho người khác, tôi tuy rằng trời sinh tính phản nghịch, nhưng cũng không thể không băn khoăn tới cảm thụ của cha mẹ, cho nên từ lúc xuất ngoại đến bây giờ tôi hoàn toàn không thể thích ứng với những người bạn cùng lứa tuổi, ngược lại có một loại cảm giác tự do khi thoát khỏi trời buộc. Ở trong nhà Tiểu Bác mấy tuần, tôi vội vàng tìm một homestay rồi chuyển ra ngoài cho tới bây giờ.

Giáo dục từ nhỏ làm cho tôi chưa từng xằng bậy, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do tôi không yêu thương ai cả, mới mười lăm mười sáu tuổi, còn quá mức ngây ngô.

Nhưng anh thì khác, anh ở trong miệng Tiểu Bác là hạnh phúc như vậy, hoàn mỹ như vậy, tôi biết cảm tình của bản thân đối với anh, cảm tình đối với một người mình không hề biết — như dòng nước bình lặng lại sâu sắc, đó là mối tình đầu của tôi.

2. Chương 2

Kỳ thật tôi hiểu được, anh, đại biểu cho giấc mơ của tôi, tôi thích chính là giấc mơ kia chứ không phải bản thân anh. Cho nên tôi có thể chân thành chúc phúc cho anh và bạn trai hạnh phúc vĩnh viễn, có thể nhìn thấy hai người thân thiết mà lòng tràn đầy hạnh phúc.

Hình ảnh ngày đó là ký ức tôi vô cùng trân quý, có một người xa lạ vì anh chúc phúc, anh có thể cảm giác được không?

Sau đó lại đến thăm Tiểu Bác vài lần, mỗi lần thông qua anh chuyển lời có thể nói được vài câu, gần gũi nhìn gương mặt thanh tú có khí chất cũng không mất vẻ nam tính kia của anh, mấy chục giây ngắn ngủi kia gây cho tôi một loại thỏa mãn tuyệt đối.

Sau đó Tiểu Bác ly hôn với chồng, tôi không còn đến tìm cô nữa. Mà tôi cũng lên lớp 12 chuẩn bị thi đại học, học tập bận rộn làm cho tôi quên đi tạp niệm, vì thế không còn gặp lại anh nữa.

Tháng 10 năm 2001, kết quả HSC (tương đương với thi vào trường cao đẳng ở trong nước) rốt cuộc đã có, tôi thi vào khoa thiết kế máy tính của đại học Sydney. Nói thật, HSC thật sự rất đơn giản, và tôi một học sinh trung học Trung Quốc thi được vào hai đại học hàng hiệu là đại học Sidney cùng đại học New South Wales này, coi như không làm ô danh trường học.

Đại học khai giảng vào tháng 3 năm 2002, một thời gian dài để cho tôi nghỉ ngơi, vì thế tôi liền thuê một gian phòng ở city (là trung tâm Sydney), tiền thuê đắt đỏ thật sự làm cho tôi đau lòng, lại thế nào cũng không tìm thấy một người thích hợp cùng thuê với tôi. Bạn bè quen biết thời trung học (đều là Trung Quốc) cũng đều chuyển tới phụ cận, cơ hồ toàn bộ tập trung ở hai dãy phố liền nhau, thậm chí còn có hai người bạn thân cùng lầu với tôi.

Đây vốn là một chuyện rất vui vẻ, nhưng trong đó có mấy người bạn có quan hệ nam nữ ngọt ngào thân mật thật sự chướng mắt, làm cho tôi cảm thấy hết sức cô độc. Muốn về nước thì ba mẹ của mình lại đang đòi chia tay, không muốn trở về để dính một cước, vì thế quyết định đi làm thêm. Vận khí không tồi, tôi tìm được một công việc trong một cửa hàng đồ uống, một giờ 9 tệ, chịu khó một chút có thể đủ trả tiền nhà.

Công việc này kỳ thật chỉ là đem một loạt thứ trong đông chai lọ gì đó ấn theo tỉ lệ nhất định pha thành đồ uống theo yêu cầu của khách hàng, không có kỹ xảo gì đáng nói, cái cần chính là hai chữ nhanh nhẹn, sau khi làm quen dựa vào bề ngoài không tồi, còn có thể hấp dẫn mấy khách hàng quen.

Đầu tháng 11, không khí giáng sinh bắt đầu lặng lẽ lan tràn, mấy bạn thân muốn tôi đi du lịch lễ giáng sinh, tôi suy nghĩ một chút, tuy rằng vào lễ giáng sinh nhân công rất cao, nhưng dù sao tôi cũng không thiếu tiền, đang muốn đáp ứng, thì ngay sau đó, như một vở kịch kịch tính, tôi nhìn thấy anh ấy.

So với một năm trước anh rõ ràng tiêu tụy hơn, đôi mắt đen sì sâu hoắm, trên cằm mọc đầy râu, vẻ mặt của anh ngẩn ngơ như người sắp chết, loại tình huống này rất dễ dàng xảy ra chuyện!

Nhìn thấy anh thoáng đi qua cửa, trong lòng tôi chợt thất lại, bất chấp những thứ khác vội chạy ra ngoài ngăn anh lại, kiên quyết kéo anh vào trong cửa hàng tôi đang làm rồi ấn ngồi xuống, đưa cho anh một ly cà phê.

“Cậu là cháu của Maria (tên tiếng anh của Tiểu Bác) nhỉ, đã lâu không gặp.” Anh nhìn ly cà phê trong tay, thốt ra một câu như vậy.

Anh còn nhớ rõ tôi?! Có chút ngoài ý muốn nuốt lại những lời mắng chửi đầy mình, tôi còn nghĩ đến anh thực ngu ngốc đi cùng một người xa lạ chứ, hóa ra còn có chút lý trí.

Ném lại một câu để cho anh chờ tôi, tôi dùng tốc độ nhanh nhất xin nghỉ, đi đến trước mặt anh nói: “Tôi lo lắng cho anh, đi về nhà của tôi nhé?” Vừa rồi lúc kéo tay anh tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể không phải bình thường, nếu đoán không sai, anh đang phát sốt.

3. Chương 3

Anh trầm mặc một lúc sau đó gật đầu, mười phút sau anh an vị trên sofa trong nhà tôi.

Đối với biểu hiện của anh tôi cảm thấy bất mãn hơn là vui mừng, rót một cốc nước, lấy ra nhiệt kế cùng thuốc cảm, cả quá trình mặt của tôi luôn cau có. Cuối cùng vẫn không nhận được oán giận: “Anh cứ như vậy đi theo tôi hả? Vận nhất tôi là người xấu thì biết làm sao?”

Anh nhìn tôi, trong con ngươi ảm đạm hiện lên nụ cười: “Maria thường xuyên nhắc đến cậu với tôi, cậu là đứa nhỏ tốt.”

Tôi bĩu môi, rất không chấp nhận ngữ khí coi tôi là đứa nhỏ của anh, dù thế nào thì tôi cũng đã 18 tuổi, anh nhiều lắm cũng hơn tôi 5, 6 tuổi thôi, vậy mà chẳng thấy thành thực ở chỗ nào.

Lúc anh đang đo nhiệt độ cơ thể tôi rất muốn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng vẫn không hỏi. Người phương Tây rất đặt nặng chuyện riêng tư, nói sau tình trạng anh như thế này, tôi cũng không hỏi ra miệng được.

Nhìn nhiệt kế, 37 độ 8, không tính nghiêm trọng. Uống thuốc xong anh không nói lời nào, tôi cũng không biết nói gì, phải biết rằng nửa giờ trước chúng tôi căn bản không khác gì hai người xa lạ. Cuối cùng tôi

không chịu nổi loại không khí xấu hổ này, hỏi anh: “Cơm chiều ăn ở chỗ tôi được không? Hay là tôi đưa anh về nhà?”

Anh đối với một từ nhà này phản ứng mãnh liệt, cho tôi cảm giác sắp khóc: “Nhà? Tôi không có nhà, có cũng chỉ là một gian phòng ở lạnh như băng!”

Tôi không biết làm sao nhìn anh, anh đã đưa hai tay lên ôm mặt khóc nức nở, cũng dứt quãng nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.

Bạn trai của anh lúc còn là học sinh từng hút ma túy, sau khi quen anh thì bỏ, từ lúc hai người mền nhau đến khi ở chung, vẫn rất hạnh phúc. Nhưng nửa năm trước anh phát hiện bạn trai không biết từ khi nào lại bắt đầu hút ma túy, cơ hồ tất cả thu nhập đều mang đi mua ma túy. Anh khuyên bạn trai đi cai nghiện, vì thế thậm chí xin nghỉ việc. Hai người cãi nhau vài tháng, bạn trai anh lại thế nào cũng không cai được, hơn nữa tính tình từ từ nóng nảy, hai người va chạm càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cuộc âm ỉ một trận lớn rồi chia tay. Không lâu sau anh biết được bạn trai do hút ma túy quá liều mà tử vong.

“Hiện tại tôi căn bản không dám về nhà, ở nơi đó tôi chỉ nghĩ đến những chuyện giữa chúng tôi... Đều là lỗi của tôi, là lỗi của tôi, sao lại ở vào thời điểm đó chia tay với cậu ấy...”

Anh nức nở, càng khóc càng lợi hại, cuối cùng quả thức khóc đến tê tâm liệt phế... Tôi giống như nhìn thấy giấc mơ của mình từng chút từng chút vỡ tan —— sự thật trong cuộc sống, tình tiết đồng thoại cũng không tồn tại, hạnh phúc... Phải do tự bản thân tìm a, một người không quý trọng, liền giống như bọt biển tan biến mất...

Tôi không biết hình dung như thế nào tâm tình lúc đó, chua xót, bất đắc dĩ, đau lòng, còn có cái gì khác nữa. Nhưng mà lúc đó, nguyện vọng rõ ràng nhất của tôi chính là lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh.

Có lẽ là do đã nói ra tất cả, nên lúc cơm chiều anh rõ ràng bình tĩnh rất nhiều, còn có tâm tình nói đồ ăn Trung Quốc tôi làm rất ngon. Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười không hề có chút chân thành của anh, một cảm giác xúc động vô cùng đột ngột gần như không lẽ phép nói: “Nếu anh không muốn về nhà không bằng chuyển đến chỗ của tôi đi, tôi vừa vặn đang tìm người cùng thuê.”

Anh nghe vậy liền buông dao nĩa, nhìn tôi thật lâu: “Có một số việc vẫn là nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, tôi không cần đồng tình.”

Tôi có chút nghẹn lời, nhưng tôi biết tôi đối với anh cũng không có một chút đồng tình, quỳnh lên, tôi liền thốt ra những điều giấu kín dưới đáy lòng: “Tôi chưa từng có đồng tình với anh! Tôi chỉ hy vọng người mình thích có thể sống tốt thôi.”

Nói xong anh sững sốt, tôi cũng choáng váng, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ tới sẽ nói cho anh biết tình cảm của tôi.

Trầm mặc bao phủ ở trên đầu chúng tôi, cơm nước xong, anh muốn rửa chén lại bị tôi ngăn lại, anh đứng ở bên cạnh nhìn tôi. Thu dọn xong, nhìn sắc trời, tôi hỏi anh hôm nay có muốn ở nhà tôi hay không. Anh trả lời một câu: “Ngày mai tôi có thể chuyển đến đây được không?”

4. Chương 4

Một ngày vớ vẩn, gặp nhau vớ vẩn, hai con người vốn xa lạ cứ như vậy bắt đầu cuộc sống ở chung.

Tôi với anh giao hẹn tôi nấu cơm còn anh làm việc nhà, không hề can thiệp vào cuộc sống của nhau. Anh ra ngoài tìm việc, thoạt nhìn giống như tỉnh lại, nhưng tôi biết anh thế nào cũng không thể quên được cái chết của bạn trai, bởi vì anh không còn lộ ra biểu tình vô cùng hạnh phúc ngày đó nữa.

Tôi không đi du lịch cùng với bạn bè, tôi làm sao có thể để cho một mình anh cô độc trong lễ giáng sinh? Giờ phút này hy vọng lớn nhất của tôi là anh có thể gặp được một người đàn ông tốt, một lần nữa quen bạn

traí, một lần nữa đạt được hạnh phúc. Tôi thích anh nói câu kia, chúng tôi ăn ý chỉ làm chứ không nói, tôi không biết anh nghĩ như thế nào, chính bản thân tôi cho tới bây giờ cũng không hy vọng xa vời là anh sẽ thích tôi, một học sinh còn dựa vào cha mẹ, ngay cả nuôi sống chính mình cũng không được, miễn bàn đến chuyện cho người khác hạnh phúc. Hiện giờ có thể làm một người bạn của anh, tôi đã muốn cảm ơn trời đất.

Tôi và anh đều là người dễ dàng ở chung, không bao lâu đã giống như những người bạn quen nhau nhiều năm. Anh thích đọc sách, thích ăn sandwich cùng bánh ngọt, thích đánh tennis, thích... Anh chán ghét nấu cơm, không thích ăn pho mát, không thích bóng bàn, không thích... Bất tri bất giác, tôi nhớ kỹ những thứ anh thích cùng không thích, vì dạ dày của anh mà học làm cơm Tây. Khi anh là một người rõ ràng chứ không phải một giấc mơ tiến vào cuộc sống của tôi, tôi ngược lại càng thêm thích anh, nhưng, cũng giống như trước đây, tôi không định cho anh biết. Để cho anh nghĩ cảm tình của tôi đối với anh giống như khát khao của nhóc con đi.

Ngày trôi qua thực bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi tôi đã nghĩ rằng miệng vết thương người kia để lại cho anh đang chậm rãi khép lại rồi. Nhưng tôi sai lầm rồi, đau lòng, đặc biệt là vết thương tình cảm cũng không phải nói tốt là có thể tốt được.

Trong một đêm bình yên tôi không lay chuyển được anh nên đành phải đi cùng anh đến quán bar uống rượu. Trong không khí sôi động anh lại một thân u ám, uống một ly lại tiếp một ly, không nói đến tiền, anh uống như vậy thân thể cũng không chịu nổi, anh cao hơn tôi trắng hơn tôi nên tôi không thể công được anh. Khi nhìn thấy anh uống say khướt đến buồn nôn thì tôi không thể nhịn được nữa, vừa kéo vừa lôi hao hết sức của chín trâu hai hổ mới lôi được anh về nhà.

Anh ói ra, phun đến không biết trời đất, cũng ói ra cả người mình. Tôi bắt đắ dĩ lại bắt đắ dĩ giúp anh cởi quần áo, đổ mặt ấn anh vào trong bồn tắm, cầm vòi hoa sen tắm rửa giúp anh. Lần đầu tiên nhìn thấy cái đó của anh, một bộ vị trên người tôi liền có biến hóa, trợn tròn mắt, tôi phỏng chừng phải đợi tự mình giải quyết. Anh lúc này lại bắt đầu nổi cơn rượu điên, miệng thì thảo gọi tên người kia rồi tiến lên, tôi cau mày ngăn lại công kích của anh, tiếp tục tắm giúp anh.

So với bạn cùng lứa tuổi dục vọng của tôi cũng không mãnh liệt, thậm chí có chút lạnh cảm, dục vọng chưa bao giờ từng chiến thắng lý trí, dưới tình huống như vậy tôi còn có thể bình tĩnh giúp anh chà lau cơ thể là có thể thấy được. Nhưng khí lực của anh hiển nhiên lớn hơn tôi rất nhiều, chỉ chốc lát tôi gần như ướt đầm, có nước anh văng ra, cũng có mồ hôi do mệt.

Do tay chân mềm nhũn cùng tức giận trong lòng, tôi không quan tâm anh say hay không say, nói với anh cho anh mười phút tự mình tắm xong, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Mới vừa quay người đi, phía sau đột ngột vang lên tiếng nước, một khối thân thể ướt sũng trơn trượt dán lên trong nỗi khiếp sợ của tôi, vài giây thất thần đủ để vận kiếp bất phục, chờ đến lúc tôi phản ứng lại thì đã bị anh đặt ở trên tường cường hôn. Trong miệng của anh còn có vị rượu, làm cho tôi không hề có một chút cảm giác tuyệt vời, ngược lại còn có chút ghê tởm, không phải không nghĩ giãy dụa, nhưng khi nhìn đến tia yếu ớt trong đôi mắt màu lam mê mang của anh, lòng tôi lại mềm nhũn.

5. Chương 5

Không ai nguyện ý làm thế thân của người khác, tôi cũng không nguyện ý, nhưng ý nghĩ muốn an ủi tâm tình của anh lại chiếm ưu thế, vào lúc nào mà tôi lại thích anh sâu đến như vậy?

Một đêm đó tôi đã trải qua lễ rửa tội đầu đời, nhiệt độ cơ thể nóng cháy như lửa của anh thiêu hủy lý trí của tôi, lần đầu tiên, tôi trầm luân ở trong vực sâu dục vọng...

Ngày 25 tháng 12, ngày hội lễ giáng sinh long trọng nhất ở phương Tây, tôi đem lần đầu tiên cho anh. Đối với đàn ông mà nói, trình tiết không tính là gì cả, chỉ vì đối tượng là anh, cho nên không thể không thêm để ý.

Giữa trưa, tôi tỉnh lại sau khi ngủ chưa đến bốn giờ, vì đau mà tỉnh, đó tuyệt đối không phải là một kinh nghiệm vui vẻ gì. Xoay người nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, trong lòng tôi lại vô cùng hỗn loạn. Có một số giới hạn không thể vượt qua, vượt qua giới hạn này chúng tôi về sau sẽ như thế nào... Không dám nghĩ đến, không dám nghĩ đến!

Nhìn đau rời giường, thu dọn tất cả dấu vết, trong lòng hy vọng anh không còn nhớ rõ gì nữa. Trước khi mặt trời lặn thì anh tỉnh, nhìn biểu tình của anh tôi liền biết hy vọng thất bại.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng tôi miễn cưỡng nở nụ cười, nói cho anh không cần phải giải thích, tôi cũng không phải bị bắt buộc.

Anh không nhận ý tốt của tôi, thực đứng đắn nói cho tôi biết, ngày hôm qua anh cũng không quá say, chuyện anh làm đều nhớ rõ, cũng biết... Tôi không phải người kia.

Tôi có thể nói cái gì, có cái gì để mà nói chứ? Chẳng lẽ tôi nên vì việc mình không phải thể thân đầy đủ của người kia mà vui vẻ sao? Trong lòng thở dài, giấc mơ, luôn phải tỉnh lại, tôi không có cách nào giả như không có việc gì cả, tôi... Thật sự làm không được! Trải qua tối hôm qua, tôi đã không thể đơn thuần coi anh như một giấc mơ, một người bạn... Tôi muốn thương anh!

“Ương...” Anh gọi tên của tôi: “Làm người yêu của tôi đi.”

Anh là nói thật... Hiểu được điều ấy nên tôi nở nụ cười, cười thực khổ: “Tôi không cần đồng tình.”

Anh cũng cười, cười thực chân thành: “Tôi chưa từng đồng tình em.” Phong thủy lưu chuyển cuối cùng cũng chỉ như thế đi, đối thoại cũng giống như ngày anh mới đến, chỉ là người nói và người nhận tương phản mà thôi.

“Ương, tôi so với trong tưởng tượng của em càng hiểu em hơn. Biết không? Từ hai năm trước Maria luôn nhắc về em với tôi, cô ấy yêu em, luôn tiếc em không phải đứa con của cô ấy, tôi luôn nghĩ người như thế nào có thể làm cho người khác thích như vậy. Anh chậm rãi nói xong, trong mắt có một loại ánh sáng mà tôi không biết, tôi chỉ lẳng lặng nghe, có loại cảm giác hoài niệm, đúng là bởi vì từ miệng Tiểu Bắc biết đến anh, tôi mới có thể thích anh.

“Một năm trước, tôi nhìn thấy em. Em so với tưởng tượng của tôi lại càng đáng yêu.” Về mặt của anh rất kỳ lạ, nhìn thật sâu vào trong mắt tôi: “Tôi vừa thấy là đã biết em là người trong giới, nhưng cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua một người trong giới lại cho cảm giác sạch sẽ giống như em. Không biết người khác có nói với em hay không, em rất đẹp, không phải chỉ đơn thuần là vẻ đẹp diện mạo mà là vẻ đẹp khí chất, trong khoảnh khắc nhìn thấy em tôi đã bị mê hoặc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là nếu không có Kiệt tôi tuyệt đối không buông tha em.”

Tôi biết mình đang đổ mắt, cứ việc có điều hài lòng với diện mạo của mình, nhưng được đánh giá cao như vậy vẫn là lần đầu tiên, huống chi người đánh giá lại chính là anh, người phương Tây quả nhiên có đủ thẳng thắn.

Anh lại tiếp tục nói: “Ngày đó gặp được em là lúc tôi có ý niệm đi theo Kiệt ở trong đầu, là em kéo tôi lại. Thời điểm nghe em nói thích tôi, tôi thật giống như ở trong địa ngục tối đen thấy được ánh sáng thần thánh trên thiên đường. Ương, em sẽ không hiểu được đó là dạng cảm động gì đâu... Ngày hôm qua, tôi say, nhưng không say đến hồ đồ. Chỉ là cần làm cho tôi làm càn, làm cho tôi làm ra chuyện bình thường không dám làm, trời biết tôi đã sớm muốn áp đảo em... Đương nhiên trong đó cũng có một chút tâm lý trả thù... Bởi vì em lại làm cho tôi dần dần lãng quên Kiệt...”

“Chờ, chờ một chút...” Tôi túm chặt ngực áo, trong đầu hỗn loạn, trái tim đập thành thịch thịch thịch càng đập càng nhanh, một loại vui sướng tự đáy lòng dâng lên làm tôi không thể chịu được, càng nhiều chính là không dám tin nổi... Anh, là đang thổ lộ với tôi sao?!

“Ương...” Anh giống như mất đi tất cả khí lực ôm lấy tôi, tất cả trọng lượng cơ thể nặng trĩu đều đặt ở trên người tôi, “Rất xin lỗi... Tôi vĩnh viễn không quên được Kiệt... Nhưng tôi thề với em, tôi sẽ chân thành thích em, yêu em... Ương... Làm người yêu của tôi được chứ?”

Tôi vươn tay ôm lấy anh, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào, cho đến khi hô hấp của anh bắt đầu dồn dập, cánh tay hữu lực, ôm chặt lấy làm tôi có chút không thở được...

“Ngày đầu năm sẽ có pháo hoa,” tôi nghe thấy đã biết đang nói gì: “Em muốn xem, đưa em đi được không?”

Anh bật ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng mừng rỡ, không chút do dự cho tôi một nụ hôn nồng nhiệt vô cùng nóng bỏng: “Ương, Ương! Em là thiên sứ mà thượng đế tặng cho anh! Cảm ơn chú, để cho anh gặp em...”

Vài ngày sau đó thực... Ừm... Thực nhi đồng không nên. Anh ôm tôi, cũng cho tôi ôm anh, nhưng rất đau xót, tôi phát hiện bản thân thích làm 0, anh có chút oán giận ngây ngô của tôi, nhưng nhiều hơn chính là vui sướng khi có một bảo vật.

Buổi tối ngày 31 tháng 12, tôi và anh tay cầm tay đứng ở có thể nhìn thấy cầu Sydney chờ đợi một năm mới tiến đến. Hoang vắng tuyệt đối không áp dụng với Australia lúc này, người không quen biết cũng ôm nhau, đây là thời gian không có trật tự, thời khắc cuồng loạn.

Cùng anh, cùng mọi người cuồng nhiệt xung cùng nhau đếm ngược thời gian, đúng 0 giờ 0 phút, bầu trời Sydney tràn ngập tiếng reo hò hòa lẫn với tiếng huýt gió, pháo hoa đúng giờ từ cầu Sydney cùng mấy tòa nhà cao tầng ở phụ cận bắn lên không.

Giữa pháo hoa đỏ vàng lam lục, anh cùng tôi ôm hôn, rất nhiều người phát ra tiếng huýt gió đầy thiện ý. Giờ khắc này, tôi quên đi tất cả. Làm thế nào ăn nói với cha mẹ, làm thế nào giải thích cho bạn bè, làm thế nào đối mặt với những âm thanh không hiểu... Tất cả sầu lo đều bị tôi bỏ ra khỏi đầu... Quên đi, quên đi, giờ này khắc này, tôi chỉ muốn tình yêu!

Sau khi pháo hoa kết thúc, đám người dần dần tản đi, tôi cùng anh cũng đi theo dòng người trở về nhà.

Lúc sắp về đến nhà, tôi nhẹ nhàng nói với anh: “Em yêu anh!”

Anh kinh hỉ nhìn tôi, đáp lại: “Anh cũng yêu em!”

Đúng vậy, anh yêu tôi, nhưng không bằng anh yêu Kiệt, về thời gian, tôi bại bởi Kiệt. Nhưng tôi sẽ không giống như Kiệt hủy đi hạnh phúc của chính mình, tôi còn sống, cho nên tôi có tự tin làm cho anh càng yêu tôi.

Nhìn sườn mặt xinh đẹp của anh, lòng tôi bị yêu say đắm bao trùm. Hóa ra... Cảm giác yêu cùng được yêu... Hạnh phúc như thế...

Trước khi giáng sinh năm 2003 đến, lúc này cha mẹ tôi đã chia tay, cha đã có gia đình mới. Đối với điều này, tôi cảm thấy vui mừng hơn là thương cảm. Hộ khẩu của tôi ở dưới tên mẹ tôi, mẹ rất tiến bộ sau một phen lúng túng cũng đã tiếp nhận tính hướng của tôi, làm cho tôi thở dài nhẹ nhõm, mà với người cha vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận thì tôi đương nhiên vĩnh viễn sẽ không cho ông biết.

Bạn bè đối với việc tôi là đồng tính luyến ái đều kinh hãi, xấu hổ một hồi. Người trẻ tuổi năng lực tiếp nhận vẫn có vẻ mạnh mẽ, trước mắt, ánh mắt của các bạn khi nhìn tôi tuy rằng có hơi chút mất tự nhiên, nhưng ít nhất không giống như lúc mới bắt đầu luôn trốn tránh tôi, có lẽ giáng sinh sang năm, mọi người sẽ có thể xưng huynh gọi đệ đi.

Đại học phương Tây dễ vào khó ra, nhiệm vụ học tập nhiều ít có chút nặng nề, may mắn số mệnh chúng tôi không tồi, có mấy người bạn tốt hỗ trợ, bài vở và bài tập coi như thuận lợi. Tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ nhập quốc tịch Australia, cuộc sống ở đây thoải mái rất nhiều so với trong nước.

Trên tay là thiệp chúc mừng của mẹ, bà bảo tôi dẫn anh trở về cho bà xem mặt, anh cũng định chờ tôi满 21 tuổi sẽ đưa tôi đi gặp cha mẹ anh ở Mỹ. (Australia 16 tuổi có thể có hộ chiếu, 18 tuổi có quyền bỏ phiếu, nhưng 21 tuổi mới tính là chân chính trưởng thành.)

Có thể nhận được chúc phúc của cha mẹ, đối với người đồng tính luyến ái, đặc biệt là người đồng tính luyến ái Trung Quốc là rất trân quý, hiện tại anh đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ công việc, tranh thủ có thể cùng tôi trở về Trung Quốc ăn tân niên ở Trung Quốc. Lúc rảnh rỗi anh cũng học tiếng Trung của tôi, chỉ là hiệu quả không nói cũng thể. Đối với việc không được cha tôi chấp nhận, anh rất tiếc nuối, ngược lại tôi lại không sao cả, loại đàn ông Trung Quốc truyền thống vừa thối lại vừa cứng như cha tôi này, tôi từ đầu đến cuối đều không ôm hy vọng gì.

Đang nghĩ ngợi, đèn lò nướng bật sáng, tôi vui vẻ lấy bánh ngọt hương tiêu trong đó ra, lần đầu tiên làm, vậy mà lại thành công. Gần đây trù nghệ từ từ tiến bộ, dưỡng cho khẩu vị của anh đều thành kén chọn, bạn bè của anh (cũng là người trong giới) liên tục nói anh lấy được một báu vật, có mấy người ánh mắt nhìn tôi quả thực rất rõ ràng. Anh đặc ý rất nhiều cũng không yên tâm cảnh cáo lại cảnh cáo mấy tên kia, trước đó vài ngày còn có một học trưởng thổ lộ với tôi, càng làm cho anh khấn nguyện một trận.

Hiện tại tôi có thể khẳng định anh yêu tôi bằng cả linh hồn, trên mặt lần thứ hai xuất hiện nụ cười hạnh phúc lúc còn ở cùng Kiệt. Cứ việc chúng tôi tránh không được những cãi nhau nhỏ nhặt, nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm tình thú, phần tình yêu này vẫn mãi không đổi, tôi và anh đều vô cùng quý trọng.

Thế giới của hai người, ngọt ngào mà bình thản, cùng với vợ chồng khác phái không có gì khác nhau. Tôi có tự tin tình cảm của chúng tôi theo thời gian sẽ càng ngày càng sâu đậm, cứ thế mãi, bạch đầu giai lão, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động, tôi cười nhẹ, đứng dậy nghênh đón.

My dear lover, welcome to home!

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-to-tinh-dem-giang-sinh>